

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 29-a după Rusalii

Smerita cugetare

Oamenii depărtați de Dumnezeu sunt cei mai nefericiți din lume și în viața aceasta și în cea viitoare, cea veșnică.

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

Pr. Constantin NECULA

Iisuse, Învățătorule, miluiește-ne!”
Iată-ne reasezați, prin ordinea Duminicilor, în așteptarea Paștelui. Să nu vă pară lucru greu de înțeles, priviți în calendare și veți vedea că, deja, trecând o așteptare împlinită, aceea legată de Praznicul Nașterii și Teofaniei de la Iordan, Biserica se re-tensionează, se re-așază în ceea ce un teolog modern numea „tensiunea între deja și nu încă” (Olivier Clement). Pe cale o întâlnire cu leproși.

De obicei, avem tendința de a-i înfiera pe cei nouă care, cel mai probabil, și-au continuat drumul spre Templu, spre a-și primi dezlegarea preoților pentru repunerea lor în lume. Era oarecum firesc aceasta. Împlineau porunca lui Hristos. Că unul s-a întors, iarăși firesc. Samarineanul n-ar fi fost primit oricum laolaltă cu ceilalți de către preoți, căci era „de alt neam”, după cum Hristos Domnul subliniază, pedagogic, înainte de a-i spune samarineanului: „Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit” (Luca 17, 19). De obicei ne rezezim să înfierăm pe fariseu (din parabola cu vameșul și fariseul) sau pe preotul și levitul ce trec pe lângă cel căzut. Uitând că ei fac ceea ce învățaseră să facă, ceea ce li se prezentase ca normal să facă. Abia acum apelativul „Învățătorule” își descoperă adâncimea. Hristos venea să-l învețe și pe samarinean (ca și pe vameș la locul potrivit) că nu este pierdut. [...]

Că aici este una din **cheile tâlcuirii Evangheliilor** acesteia ne-o arată, ca de obicei, Apostolul Duminicii acesteia (Coloseni 3, 4-11), ce ține întru sine cuvintele: „**Acolo** [«unde este Hristos», cf. Galateni 3, 1] **nu este elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos totul într-o toți**”. La întâlnirea cu suferința, cu moartea celui alt, fizică sau spirituală, nu trebuie să te prevalezi de norme ale legii, cât de legea aceea adâncă a iubirii și împreună-lucrării cu celălalt la izbăvirea lui, la slobozirea din nenorocire.

Și mai este ceva de remarcat. Nu de puține ori în comunitățile creștine cărora le aparținem prin viața liturgică și duhovnicească se întâmplă ca unii din cei pe care-i socotim a fi „leproși” să se întorcă, vindecați de Hristos, spălați în Taina Spovedaniei, hrăniți cu Trupul și Sângele lui Hristos. Să nu fim neatenți cu acela ce se întoarce din zvârcoleală amarnică a unei vieți fără Hristos la dulcea trăire cu Domnul. Să nu fim purtători ai sindromului fratelui fiului risipitor, cântind la dragostea cu care Dumnezeu îl primește pe acela. Ci, slugi nevrednice, **să laudăm pe Hristos**, Ce Se face loc de primire tuturor întorșilor din boală în sănătate. Din moarte la viață.

Pe urmele sfinților

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg - drumul spre sfințenie

Fericita Xenia din Sankt Petersburg este **una din cele mai iubite sfinte ale Rusiei și ale Ortodoxiei întregi**. Cunoscută ca fiind **ne bună pentru Hristos**, Sfânta Xenia a ales calea sfințeniei după ce soțul ei a murit de tânăr, în timpul unei petreceri, fără a se fi spovedit. A suportat bătaia de joc a rudelor și a străinilor care o vedeau umblând pe străzi, îmbrăcată în hainele soțului, după ce și-a dat săracilor toată averea, inclusiv casa în care locuia. Mai târziu însă, oamenii au priceput că ea era de fapt omul lui Dumnezeu, având daruri mari și fiind făcătoare de minuni.

Născută în secolul al XVIII-lea, Sfânta Xenia a crescut în timpul domniei împărăteselor Elizabeta și Ecaterina a II-a. Soție a unui ofițer de armată, a rămas văduvă pe când avea 26 de ani, plângând mult pentru soțul ei care murise în timpul unei petreceri, fără a fi spovedit și împărțit. Din acel moment, Sfânta Xenia a fost preocupată de rugăciune, lăsând la o parte distracțiile acestei lumi, făcându-se „ne bună pentru Hristos”. A dat toată averea, inclusiv casa în care locuia, și a început să se plimbe pe străzile orașului, îmbrăcată în hainele soțului ei și să susțină că ea a fost cea care a murit, de fapt. A luptat cu indignarea rudelor și, pentru că ofițerii au găsit-o sănătoasă mental, nu au oprit-o

din calea pe care și-o alesese.

Timp de opt ani a lipsit din Petersburg, fiind plecată probabil în pelerinaje. Apoi s-a întors și a îndurat toate batjocurile, mergând noaptea pe un câmp din apropiere, nu ca să doarmă, ci ca să se roage. În cele din urmă, oamenii au început să vadă că ea are daruri speciale și că a prezis lucruri care se adevăreau, așa încât prezența ei era acum resimțită ca o binecuvântare, chiar dacă ea nu își dorea să fie primită cu cinste.

Sfânta Xenia s-a mutat la Domnul în jurul anului 1800, foarte probabil în 1802, la vârsta de 71 de ani. Aflând vestea, întregul oraș a fost cuprins de întristare și în ziua aceea s-a rânduit post. De atunci lumea a început un pelerinaj la mormântul Sfintei, pelerinaj care continua neîntrerupt până în zilele noastre. Pentru că vizitatorii tot luau pământ din mormântul ei, era nevoie ca acesta să fie înlocuit în fiecare an, așa că după o vreme a fost amenajată o capelă pe mormânt. Sfânta a continuat să facă minuni și după trecerea ei la cele veșnice, oferind vindecare bolnavilor și rezolvare problemelor celor plini de griji și fără serviciu. În fiecare zi, zeci de locuitori ai Petersburgului, dar și pelerini din restul Rusiei și din întreaga lume vin să se închine la mormântul Sfintei Xenia din cimitirul Smolensk. Este cinstită în ziua de **24 ianuarie**.

INCINERAREA, un act săvârșit în timp, cu urmări veșnice

Arhimandritul Mihail DANILIU

Sursa: doxologia.ro

Acum șapte ani, tot în ianuarie, societatea românească se vânzolea din pricina unei decizii care a născut multiple controverse: incinerarea actorului Sergiu Nicolaescu. Iată-ne în aceeași situație, iscată acum de decizia familiei unei cunoscută persoane publice, decedate recent, de a-i mistui trupul în focul crematoriului, deși corpul ei neînsuflețit a fost depus într-o biserică ortodoxă, unde cei dragi să-și poată lua rămas bun de la cunoscuta jurnalistă.

Discuțiile contradictorii pe tema înhumare versus incinerare nu sunt recente în spațiul românesc, căci au existat destule situații în care personalități cunoscute și apreciate de români au ales să-și încheie socotelile cu această lume prin mistuirea focului: Garabet Ibrăileanu, Eugen, Monica și Nadia Lovinescu, Mircea Eliade, pictorii Octav Băncilă, Steriadi, alături de numeroși alți profesori, artiști, oameni politici sau „simpli muritori”. Pe toți îi anima convingerea că focul purifică, simplifică și condensează ceea ce un individ viu a reprezentat, prin ardere scoțându-se în relief esențe fundamentale umane. Ba unii credeau – și încă se întâlnesc astfel de păreri – că prin incinerare se amplifică, de fapt, cultul morților, punându-se accentul pe suflet, în detrimentul trupului ce, prin moarte, devine un rest de existență inutil, dizgrațios. Ce rătăcire să crezi că focul material are puterea de a purifica mai mult decât focul dumnezeirii!

De ce oare hotărârea cuiva de a fi incinerat după moarte stârnește atâta vâlvă? Ceva din conștiința noastră ne spune că o asemenea deprindere nu se regăsește în trecutul nostru creștin, și nu doar aici, căci nici religia iudaică, nici cea musulmană nu permiteau incinerarea; practica provine din hinduism, iar odinioară, în antichitate, se întâlnea și la greco-romani. În primele veacuri, Biserica a avut de înfruntat și această concepție greșită legată de sfârșitul omului, biru-

ind-o ușor, cu ajutorul cuvintelor dumnezeieștilor Scripturi, care pledează fără echivoc pentru înmormântarea trupurilor.

După apariția Reformei Protestante și, cu precădere, după răspândirea curentului iluminist, obiceiul a reapărut, îndeosebi în partea vestică a bătrânului continent, dar și peste ocean. Paradoxal, după 1920, incinerarea și-a făcut apariția și în cea mai mare țară ortodoxă din lume, Rusia, pe când era stăpânită de bolșevici; aceștia, dorind să se depărteze radical de învățătura Bisericii, au încercat, fără succes, să implementeze în rândul poporului oprită concepția că moartea aduce cu sine o dispariție totală a omului, inclusiv a trupului. Militanții roșii, de un sarcasm și de o ipocrizie rar întâlnite, susțineau, printr-o propagandă puternic ideologizată, că terenurile destinate cimitirelor s-ar putea întrebuița în agricultură ori pentru extinderea așezărilor urbane sau rurale (de parcă nu le-ar fi ajuns aproape un continent întreg!). Slavă Domnului că populația nu s-a clintit din cutumele ei ancestrale privind sfârșitul omului și înmormântarea lui, iar incinerările, chiar și în Uniunea Sovietică, au rămas sporadice!

Discuțiile contradictorii din aceste zile, foarte active în mediul online, referitoare la înhumare versus incinerare, le-a provocat aceeași întrebare: de ce Biserica Ortodoxă nu acceptă incinerarea și, mai ales, de ce preoții nu au voie să officieze slujbe religioase într-un astfel de caz? Dacă vom răsfoi câteva pagini de istorie nu ne va fi greu să ne lămurim: poziția fermă a Bisericii, legată de această situație nu e generată nici de incapacitatea de adaptare la curentul contemporan, nici de fanatism, cum o acuză unii, ci de o tradiție hotărânică de canoane, de reguli stabilite de Sfinții Părinți pe baza percepțelor scripturistice. De exemplu, Pravila de la Govora, tradusă și tipărită pe pământ românesc în anul 1641, afirmă: „Să nu se ardă trupurile!”. Porunca pusă de Sfinții Părinți n-a venit din teama că Dumnezeu nu va reuși, la A Doua Sa Venire, să refacă din cenușă trupurile celor mistuiți în cuptoare – și trupurile așezate sub brazda țării, în timp, tot pulbere se fac –, ci imperativul l-a generat dorința de a respecta cuvântul rostit de Domnul: „pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facerea 3, 19). De

unde știm că trebuie să ne întoarcem în pământ? De la Hristos. Pe timpul viețuirii Sale ca om, antichitatea, cum am afirmat deja, cunoștea incinerarea; cu toate acestea, Mântuitorul a fost pus cu trupul intact în pământ. Nu credeți că Învierea Lui din cenușă ar fi arătat mai „spectaculos”? Ar mai fi putut unii să nege faptul că El a murit dacă trupul l-l-ar fi mistuit flăcările? Și totuși, Mântuitorul, știind prea bine că moartea și Învierea îi vor fi contestate, S-a lăsat înmormântat, împlinind cuvintele Scripturii, care spune fără tăgadă că trupul, după moarte, trebuie „să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat” (Ecclesiastul 12, 7).

Nu-mi propun să fac aici o apologie a înmormântării. Există articole excelente în domeniu, tratând problema sistematic. Voiesc să afirm doar că persoanele care își doresc incinerarea procedează astfel adeseori din orgoliu, pentru a fi „la modă”, la fel cu alții din breasla lor ce au avut același sfârșit dramatic. Recurg la asemenea practici străine de credința ortodoxă spre a ieși, chipurile, demn din scena vieții. Dar oare demnitate înseamnă să pleci „dincolo” pârjolit de flăcări, transformat în cenușă? Așadar, prin înmormântare, un bun creștin urmează pilda modelului desăvârșit al viețuirii noastre pământene, Hristos Dumnezeu, așezat în mormânt, după pogorârea de pe Cruce. Punerea în mormânt se dovedește un semn al iubirii, al prețurii față de re-pausat, aducând binecuvântarea Cerului asupra celor ce săvârșesc înhumarea adormiților: „Atunci a trimis David soli la locuitorii din labeșul Galaadului, ca să le spună: Binecuvântați sunteți voi de Domnul, pentru că ați arătat milă lui Saul, domnul vostru și unsul Domnului, și l-ați îngropat pe el și pe fiul lui, Ionatan” (II Regi 2, 5). Mihai Eminescu, marele nostru poet național, considera pământul patriei mai bogat și mai sfânt tocmai fiindcă în el s-au depus trupurile atâtor înaintași pe care țărâna i-a îmbrățișat, primindu-i la vremelnică odihnă.

Cred cu tărie că românii vor respinge cu fermă convingere incinerarea, căci această practică nu concordă cu prețuirea acordată de creștinism trupului omenesc, cinstire dată în primul rând de Dumnezeu, Care a hotărât din veșnicie ca Fiul Său să ia trup omenesc și să-l îndumnezeiască.